प्रोवाच। भो युक्तमुक्तं भवता। परं भवानपि नखायुधः। तत् कथं भवन्तमपि स्वामी भक्षयति। उक्तं च।

मनसापि स्वजात्यानां यो ऽनिष्टानि प्रचिन्तयेत्।
भवन्ति तस्य तान्येव लोके ऽत्रैव परत्र च ॥३३२॥

५ तदपसरतु भवान् येनाहं स्वामिनं विज्ञापयामि। तथानुष्ठिते क्रथनको ऽग्रे स्थित्वा प्रणम्योवाच। स्वामिन्नेते तावद्भक्ष्या भवतां। तन्मम प्राणैः प्राणयात्रा विधीयतां। येनास्माकमुभयलोकप्राप्तिर्भवति। उक्तं च यतः।

न यज्वनो ऽपि गच्छन्ति तां गतिं नैव योगिनः।
१० यां यान्ति प्रोज्झितप्राणाः स्वाम्यर्थे सेवकोत्तमाः ॥३३३॥

एवमभिहिते सिंहानुज्ञातचित्रकशृगालाभ्यां विदारितकुक्षिः काकिनो त्पाटितचक्षुः क्रथनकः प्राणानत्याक्षीत्। ततश्च तैः क्षुद्रपण्डितैः सर्वैरपि भक्षितः। अतो ऽहं ब्रवीमि।

बहवः पण्डिताः क्षुद्राः सर्वे मायोपजीविनः।
१५ कुर्युः कृत्यमकृत्यं वा उष्ट्रे काकादयो यथा ॥३३४॥

आख्याते चाख्यानके पुनर्दमनकं सञ्जीवको ऽब्रवीत्। तद्भद्र क्षुद्रपरिवारो ऽयं ते राजा मया सम्यग्ज्ञातः सतामसेव्यश्च। उक्तं च यतः।

अशुद्धप्रकृतौ राज्ञि जनता नानुरज्यते।
तथा गृध्रसमासन्नः कलहंसो ऽपि सञ्चरन् ॥३३५॥

२० तथा च॥ गृध्राकारो ऽपि सेव्यः स्याद्धंसाकारैः सभासदैः।
हंसाकारो ऽपि सत्याज्यो गृध्राकारैः शतैर्नृपः ॥३३६॥

तन्नूनं ममोपरि केनचिद्दुर्जनेनायं प्रकोपितः। तेनैवं वदति। अथवा भवत्येतत्। उक्तं च।

मृदुना सलिलेन खन्यमानान्यवघृष्यन्ति गिरेरपि स्थलानि।
२५ उपजापविदां च कर्णजापैः किमु चेतांसि मृदूनि मानवानां॥